

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/80/2023
Identifikačné číslo spisu:	4115221359
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2024
Meno a priezvisko:	Mgr. Dušan Čimo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:4115221359.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. V., narodeného XX. I. XXXX, D., G. XXXX/X, zastúpeného Mgr. Petrom Kupkom, advokátom, Trnava, Hlavná 23, proti žalovanému Jurajovi Kubicovi, živnostníkovi s miestom podnikania Lehota 662, IČO: 41 061 993, zastúpenému JUDr. Máriou Konrádovou, advokátkou, Nitra, Farská 8, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14C/432/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 27. októbra 2022 sp. zn. 7Co/70/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o dmi e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 28. júna 2021 č. k. 14C/432/2015-245 rozsudku zamietol žalobu, ktorou žalobca požadoval zaplatenie sumy 5.000 € titulom nemajetkovej ujmy a sumy 689,46 € titulom náhrady škody v dôsledku porušenia žalobcom prevenčnej povinnosti. Už na tomto mieste sa žiada uviesť, že takto rozhodol rovnako ako rozsudkom prvým (z 22. mája 2017 č. k. 14C/432/2015-102), ktorý ale Krajský súd v Nitre (ďalej tiež len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“ a spolu so súdom prvej inštancie / okresným súdom tiež len „nižšie súdy“) unesením z 30. novembra 2018 sp. zn. 7Co/80/2018 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovanému potom priznal náhradu trov konania ako aj trov odvolacieho konania v plnej výške, ktorú je povinný zaplatiť žalobca s tým, že o výške náhrady bude rozhodnuté samostatným uznesením. Tento rozsudok odôvodnil (pokiaľ šlo o vec samu) právne ustanoveniami §§ 11, 13 a 415, § 420 ods. 1 a §§ 659 a 660 Občianskeho zákonníka (č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“). Vecne mal s poukazom na výsledky dokazovania za to, že vzťah strán sporu, ktorého predmetom malo byť (podľa žaloby) prenechanie žalobcovi žalovaným na dočasné užívanie motorového vozidla C.-J. D. s EČV (evidenčným číslom vozidla) L-XXXXFN (ďalej tiež len „predmetné vozidlo“), bolo treba právne posudzovať ako zmluvu o výpožičke najmä podľa § 660 OZ, na základe ktorého požičiavateľ je povinný odovzdať vypožičiavateľovi vec v stave spôsobilom na riadne užívanie,

zodpovedá teda za to, že vec odovzdá vypožičiatel'ovi v takom stave, že ju možno riadne užívať a táto musí byť už pri odovzdaní v stave zodpovedajúcom zmluvným podmienkam, resp. účelu zmluvy. Za stavu nesplnenia si takýchto povinností požičiavateľom možno jeho zodpovednosť prirovnať k zodpovednosti darcu podľa § 629 OZ, pretože rovnako ako pri darovaní ide aj pri výpožičke o bezodplatnú zmluvu. Konštatoval (okresný súd), že bolo povinnosťou žalobcu jednoznačne v konaní preukázať, aký právny vzťah medzi ním a žalovaným vznikol a aký bol jeho obsah. K otázke zodpovednosti žalovaného za vznik škody a nemajetkovej ujmy (ktorých náhrady sa žalobca domáhal) žalobcom navrhované dôkazy (na vznik a výšku škody a nemateriálnej ujmy) nevykonali dôvodiac, že žalovanému žiaden právny predpis neukladá povinnosť overovať, či vozidlo malo pozmenené VIN (identifikačné číslo vozidla) a preto nie je možné ani jeho zodpovednosť vyvodit' len zo všeobecnej úpravy prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ). Zohľadnil, že motorové vozidlo kúpil žalovaný na Slovensku, toto bolo riadne zaevidované na príslušnom dopravnom inšpektoráte a ako sám poukázal, na internetovej stránke Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v sekcii, týkajúcej sa odcudzených motorových vozidiel, vozidlo prenechané žalobcovi doposiaľ nemá pod jeho VIN a EČV evidovaný záznam o odcudzení. Vozidlo bolo od 10. júla 2013 v dispozícii žalobcu, resp. C. G. a žalovaný ani pri jeho odovzdaní nemal byť prítomný, pričom vozidlo u žalovaného bolo evidované pod EČV zhora (L-XXXXFN) a pri jeho zaistení v O.D. malo iné EČV (J.-XXXXJN), čo navádza k tomu, že s ním bolo neoprávnené nakladané. Ak žalovaný neporušil prevenčnú povinnosť, je zrejmé, že nenesie ani zodpovednosť za škodu a nemajetkovú ujmu žalobcu a preto i dôkazy opätovným výsluchom svedka G. či výsluchom ďalších svedkov C. V., C. V., S. V., I. D., považoval za nepotrebné, resp. za nadbytočné.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. októbra 2022 sp. zn. 7Co/70/2021 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 aj 2 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že v ustanovení § 420 OZ je upravená všeobecná zodpovednosť fyzickej a právnickej osoby za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou za zavinený protiprávny úkon a uplatniť ju možno, ak sú splnené predpoklady zodpovednosti za škodu a to: a/ porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), b/ vznik škody ako majetkovej ujmy, c/ existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom a vzniknutou škodou a d/ zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil. Vzhľadom k týmto zákonným podmienkam bolo povinnosťou žalobcu v konaní bezpečne preukázať nielen to, že žalovaný porušil právnu povinnosť, ale aj to, že v dôsledku porušenia povinnosti žalobcovi vznikla škoda, ktorá predstavuje majetkovú ujmu a že medzi ňou a protiprávnym úkonom je príčinná súvislosť. Protiprávny úkon a škoda sú vo vzájomnom pomere príčiny a následku vtedy, ako je preukázané, že ak by protiprávny úkon nebol, ku škode by nedošlo. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval na danú vec ustanovenia § 415 a § 13 OZ, ani podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný neporušil prevenčnú ani žiadnu inú právnu povinnosť a ani nenesie zodpovednosť za vznik škody podľa § 420 ani podľa § 415 a § 13 OZ. Rovnako tak nebolo preukázané, že by zasiahol do práv žalobcu na ochranu osobnosti, preto nemôže niesť zodpovednosť ani za vznik nemateriálnej ujmy. Súd prvej inštancie vzťah medzi stranami sporu správne právne posúdil ako výpožičku s tým, že žalovaný nesie zodpovednosť ako darca, ktorý zodpovedá za škodu vtedy, ak vedel, že vec má vady. V konaní však nebolo preukázané, že žalovaný mal vedomosť o prerazenom VIN motorového vozidla, ani to, kedy k takému zásahu na vozidle došlo. EČV nebolo ani v zozname odcudzených vozidiel, preto žalovaný objektívne nemal pochybnosti o (až) následne zistenom prerazenom VIN. Naopak pochybnosti tu vyvolávala zistená zmena EČV a najmä skutočnosť, kto a kedy a z akého dôvodu toto zmenil (čo však, ako konštatoval aj súd prvej inštancie, nebolo predmetom konania). Z výsluchu žalovaného na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie vyplývalo, že motorové vozidlo kúpil s takým VIN, aké malo aj v technickom preukaze; nemohol teda predpokladať, že VIN je prerazené. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že by išlo o absurdný stav, keby každý vlastník motorového vozidla prioritne mal vychádzať z toho, že je vždy pri poskytnutí vozidla inej osobe nevyhnutné zisťovať pravosť VIN. Navyše žalobca v tomto konaní neunesol dôkazné bremeno tak, ako mu to ukladá § 132 ods. 1 CSP a to z toho dôvodu, že v konaní dostatočným spôsobom nesplnil povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a i povinnosť navrhnúť právne relevantné dôkazy v tomto

smere. Aby súd mohol rozhodnúť vo veci samej, musí najskôr zistiť skutkový stav a ten zistí najmä prostredníctvom vykonávaných dôkazov. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 CSP). Dôkaznú povinnosť strana sporu plní od začiatku konania, v žalobe, prípadne vo vyjadrení k nej a ďalej v priebehu konania a aj povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky právne relevantné tvrdenia, či už sú uvedené v žalobnom návrhu, vo vyjadrení žalovaného, alebo odznejú až v priebehu konania. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Dôkazná núdza je situácia, v ktorej sa dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane sporu, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. Súd prvej inštancie teda správne konštatoval, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a ani ním navrhnutý svedok C. G., ktorého súd prvej inštancie vypočul na pojednávaní konanom 22. marca 2019, skutočností uvádzaných žalobcom nepotvrdil. S ohľadom na záver, že žalovaný neporušil prevenčnú povinnosť a neunesie zodpovednosť za vznik škody a nemateriálnej ujmy, by aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nadbytočné vykonať dokazovanie výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov a zisťovať, aká škoda a v akej výške žalobcovi vznikla.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie namietajúc, že mu súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Navrhol zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Po zhodnotení skutkového a právneho stavu namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s jeho argumentáciou (dovolateľa ako odvolateľa) z jeho odvolania. Rozsudok považuje za „strohý a nepresvedčivý, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť“. Konkretizoval, že odvolací súd neposkytol presvedčivé úvahy, ktoré ho viedli k záverom, že „žalovaný neporušil prevenčnú povinnosť ani žiadnu inú povinnosť a neunesie zodpovednosť za vznik škody, nebol preukázaný zásah do práv žalobcu na ochranu osobnosti, nie je možné konanie žalovaného hodnotiť ako neopatrné, žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností a povinnosť navrhnúť právne relevantné dôkazy v tomto smere“.

4. Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napádané rozhodnutie (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443 časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7.

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom

znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (odsek 1) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (odsek 2).

9. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

10. Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (tu porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní vysvetliť zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní tiež náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP a / alebo § 421 CSP v spojení s § 431 CSP a / alebo § 432 CSP). V dôsledku už vyššie spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ v prejednávanej veci vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietajúc nedostatočné odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť tiež nepreskúmateľnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu (tu porovnaj napríklad I. ÚS 105/06 a III. ÚS 330/2013 či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018 - bod 26, resp. aj 5Cdo/57/2019 - body 9 a 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré na základe zisteného skutkového stavu veci nebolo možné predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Najvyšší súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k takejto procesnej vade skutočne došlo (v tejto súvislosti porovnaj o. i. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017 a 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napríklad I. ÚS 188/06).

16. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku výslovne uviedol o. i., že: „žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a ani ním navrhnutý svedok C. G., ktorého súd prvej inštancie vypočul na pojednávaní konanom dňa 22. marca 2019, skutočnosti uvádzané žalobcom nepotvrdil. S ohľadom na záver, že žalovaný neporušil prevenčnú povinnosť a nenesie zodpovednosť za vznik škody a nemateriálnej ujmy by aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo nadbytočné vykonať dokazovanie výsluchom žalobcom navrhnutých svedkov a zisťovať, aká škoda a v akej výške žalobcovi vznikla“.

17. Najvyšší súd konštatuje, že z rozhodnutia odvolacieho súdu v tomto prípade je zrejmé, z akých dôvodov došlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ sa so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nestotožňuje a nesúhlasí s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je základné právo účastníka na spravodlivý proces plne realizované (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Vzhľadom na uvedené dovolací súd ani nemal možnosť inak, než súhlasiť s tým záverom nižších súdov, podľa ktorého za stavu nepreukázania porušenia žalovaným žiadnej právnej povinnosti a nemožnosti vyvodenia jeho zodpovednosti (či už za škodu alebo nemajetkovú ujmu) výlučne zo všeobecného ustanovenia o prevenčnej povinnosti (t. j. z § 415 OZ) nebola preukázaná existencia jedného zo zákonných predpokladov nástupu zodpovednosti za škodu. Keďže všetky takéto predpoklady musia byť splnené kumulatívne (súčasne), nespĺnenie (tu rozumej i nepreukázanie existencie) čo i len jedného z nich záver o zodpovednosti vylučuje a v takejto situácii nemôže byť daná ani potrebnosť vykonávania akéhokoľvek dokazovania zameraného či už na vznik škody (t. j. na existenciu ďalšieho zákonného predpokladu vzniku zodpovednosti, ktorý ale bez preukázania porušenia právnej povinnosti daný nebude), alebo na jej výšku (vo vzťahu ku ktorej dokazovanie prichádza do úvahy až po preukázaní všetkých predpokladov zodpovednosti, o aké tu ale z dôvodov dostatočne a objektívne zrozumiteľne aj uspokojivo podaných nižšími súdmi nešlo). Len toto bolo pre prípadné ďalšie zaoberanie sa (súdu) požiadavkami zo žaloby rozhodujúcim, odvolací súd a pred ním i súd prvej inštancie si tu povinnosť adresne argumentovať k len podstatným námietkam splnili a preto aj dovolací súd musel dospieť k záveru, že dovolateľ v prejednávanej veci neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva a to dokonca v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

20. So zreteľom na uvedené a na posudzovanie prípustnosti dovolania opieraného o úpravu z § 420 CSP a jeho dôvodnosti naraz (keďže tu ide takpovediac o spojené nádoby, pri ktorých je dovolanie buď prípustné aj dôvodné - to ak sa existencia vytýkanej tzv. zmätočnosťnej vady tvrdí opodstatnene alebo neprípustné i nedôvodné - to ak platí presný opak) preto dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

21. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.